

Het huis met de
twaalf kamers

Het huis met de twaalf kamers

Julia Cordis

Schrijver: Julia Cordis
Coverontwerp: Julia Cordis
ISBN: 9789403601519
© Julia Cordis

1 Te koop

Hoe lang was het nu geleden? Een maand of zeven? Of was het al acht maanden geleden?

Plots was ze de trotse eigenaar geworden van een hele vette bankrekening.

Wie had dat ooit gedacht, dat tante Dolly er zo warmpjes bij gezeten had.

Tante Dolly had haar nooit Patricia genoemd. Ze zei altijd Louise tegen haar.

Het leek niet eens op Patricia. Waar tante dat Louise vandaan had gehaald begreep niemand.

Patricia had het haar ooit gevraagd. “Ik vind Louise mooier”, was het antwoord geweest.

Tante Dolly had in een bescheiden huisje gewoon met eenvoudige meubels. Het had een klein tuintje voor en een klein tuintje achter. Ze had altijd min of meer dezelfde kleding aan gehad. Een witte blouse, een grijze rok en, als het wat kouder was, een donkergrijs vest. Netjes, maar eenvoudig. Dat was tante Dolly.

Niets deed vermoeden dat tante zoveel geld op haar bankrekening had staan.

Ze was altijd graag bij tante op bezoek geweest. Haar moeder had de oudste zus van haar vader een beetje gek genoemd. In uiterlijk was Dolly heel gewoontjes, maar ze was ruimdenkend en zeer bij de tijd.

Ondanks dat ze al dik in de negentig was, had tante zich een laptop en een tablet aangeschaft.

Blijkbaar was tante heel haar leven al “anders” geweest.

Dolly had nooit willen trouwen. Geen vent wilde ze over de vloer. Een hond, dat wel. Geen poedeltje of zoiets, maar een

Duitse herdershond. Niet echt een dameshondje. Die honden hadden namen gehad die ook wat apart waren als hondennaam.

Patricia herinnerde zich een Antonio, daarna kwam Leonardo. De naam van de hond na Leonardo wist ze niet meer. Het was iets Spaans klinkend geweest. Manuel, Miquel, iets van dat genre. De laatste hond was Fernando.

Nadat Fernando was dood gegaan, had tante besloten geen hond meer te nemen. Ze vond dat haar leeftijd het niet meer toe liet. Ze was van mening dat een hond de baas niet moest overleven. Ook al had Patricia haar verzekerd dat ze de hond zou overnemen en een goed leven zou bezorgen, de oude dame had geen hond meer gewild. "Jij bent geen hondenmens", had ze tegen haar nichtje gezegd.

Toen de oudste dochter van Patricia was geboren, was tante Dolly erg verrukt geweest over de naamkeuze. De oudste dochter had de naam Louise mee gekregen. "Dat zal ik nooit vergeten", was het commentaar geweest van tante.

Ze liepen niet de deur bij elkaar plat, maar Patricia probeerde regelmatig eens bij haar tante langs te gaan. Eventjes binnen springen voor een kopje thee en een biscuitje. Een half uurtje was genoeg om bij te praten. Dolly had de gave gehad om een bezoek te laten eindigen zonder dat je het idee had dat je buiten gegooid werd. Nochtans was haar standaardafsluiting: "Zo, nu moet je maar weer eens gaan".

Dan bracht Patricia beide kopjes naar de keuken en zette tante de blikken koekdoos onderin de kast met de glazen deuren.

Tante hield niet van zoenen, dus gaven ze elkaar geen zoen op de wang ter afscheid. Patricia verzocht de tante om goed voor zichzelf te zorgen en tante antwoordde dat ze dat zou

doen en dat Patricia de groetjes moest doen aan Noël. Nog een laatste zwaai en het bezoek zat er weer op.

De laatste keer dat Patricia op bezoek was geweest, had niets erop gewezen dat tante Dolly het eeuwige voor het tijdelijke wilde verruilen. Ze was kwiek als altijd. Maar als Patricia aan dat laatste bezoek terug dacht, was het toch iets anders geweest.

“Kind, luister”, had ze gezegd. “Grijp alle kansen die je krijgt en geniet van je leven.” Tante had haar indringend aangekeken. “ Beloof je dat? Doe wat je altijd hebt willen doen en laat je door niemand tegenhouden. “

Natuurlijk had ze dat beloofd. Bij het weggaan had tante haar een zoen gegeven op haar wang. Dat was vreemd geweest. Een zoen van tante. En de groetjes voor Noël was ze vergeten.

Een week later had Patricia een brief thuis gekregen. Het adres op de voorkant van de envelop was handgeschreven en in het handschrift van haar tante.

Waarschijnlijk zou ze niet meer op deze aardbol zijn, schreef tante. De arts in het ziekenhuis had haar gezegd dat ze een oncologisch probleem had. Zo had die arts dat gezegd, schreef ze. Een oncologisch probleem. Tante schreef dat ze het niet zag zitten om door de mallemlolen van de medische wereld te gaan. Het was mooi geweest, vond ze. Tijd om te gaan. Ze prees zich gelukkig dat ze leefde in een tijd waarin euthanasie bestond. Patricia mocht niet om haar gaan treuren. Over de begrafenis moest ze zich geen zorgen maken, want dat was allemaal al geregeld.

Alles was geregeld.

De brief zou gepost worden op de dag van haar overlijden, want tante wilde haar zelf laten weten dat ze dood was. Patricia zou bericht krijgen van een notaris over de erfenis.

En inderdaad, er nam een notaris contact met haar op. Tante bleek haar een slordige viereenhalf miljoen euro na te laten. Belastingvrij! Alleen voor haar. Het huisje zou met de inboedel verkocht worden. Die opbrengst, zo was de wens van tante geweest, zou naar een hondenopvangcentrum gaan. Alleen het koekdoosje van blik, dat was nog voor Patricia.

Overdonderd was ze geweest. Nu hadden Patricia en haar man Noël nooit echt krap gezeten qua geld, maar dit was toch wel even schrikken.

Ze had aan duizend dingen gedacht, maar tot op heden geen cent uitgegeven.

De blikken koekjesdoos had ze nog niet geopend. Er rammelde iets in dat blik, maar de emotie had het tot nu toe gewonnen van de nieuwsgierigheid. Het stond op het dressoir in de woonkamer op een ereplaats.

Deze ochtend had de blikken doos plots het licht weerkaatst van de ochtendzon. Het was alsof de doos haar wakker wilde schudden. In gedachten hoorde Patricia haar tante zeggen: “ Louise , geniet en leef.” Ze was toen op weg naar de voordeur geweest om de brievenbus te legen. Even leek ze moedig genoeg om de doos te openen, maar het was slechts een kort moment geweest. Ze had de doos al in haar handen gehad. Iets in haar had haar tegengehouden. De doos werd ongeopend terug gezet en Patricia haalde de post.

Haar oog viel op het krantje van de plaatselijke makelaar. Die had op de voorpagina een grote foto staan van een huis dat ze kende uit haar jeugd. In grote letters stond er “ Landhuis Te Koop”.

2 De afspraak

Noël vroeg waarom ze naar dat huis wilde gaan kijken. Ze hadden het toch goed in hun huis.

Toegegeven, hun huis was ruim genoeg voor hen beiden en hun twee dochters. Louise en Carla hadden elk hun eigen, ruime slaapkamer. Zij, Patricia en Noël, hadden een ruime slaapkamer en er was nog een kamer die dienst deed als logeerkamer. Hun huis was gelegen in een rustige buurt. Een keurige wijk hadden haar ouders het genoemd toen Patricia en Noël het bijna twintig jaar geleden kochten.

“Wat wil je met dat landhuis?”, vroeg Noël weer. Patricia voelde zich opstandig worden. Geniet en leef had haar tante gezegd.

Patricia had de voordelen van het landhuis opgenoemd. De zeer ruime tuin, de twaalf kamers, de prachtige ligging. Noël kon een kamer gebruiken om zijn thuishokkantoor in te houden. De meiden zouden hun eigen slaapkamer hebben én een eigen dressing.

Noël had gezegd dat, als ze echt zo graag wilde bezichtigen, ze maar een afspraak moest maken met de makelaar. En dat had ze gedaan.

De volgende dag hadden ze een afspraak met de makelaar van Vastgoed Bruns en van Tichelen.

Wat Patricia haar echtgenoot niet had gezegd, was dat ze in haar jeugd al in het huis was geweest. Dat was ver voor ze Noël had leren kennen.

Er had een schoolvriendinnetje gewoond, Ellen.

Ellen leek alles te hebben wat je als kind wilde hebben. Een kasteel van een huis, een eigen paard, het nieuwste speelgoed, prachtige kleding en lang, blond, golvend haar.

Ellen was niet mollig zoals Patricia. Nee, Ellen was slank. Ellen leek nooit een bad-hair-day te hebben. Dat haar lag altijd goed. Nooit pluizig, nooit in de klit, geen weerbarstige lokken. Nee, gewoon prachtig glanzend, lang, blond haar. Gelukkig was Ellen een leuke meid en een goede vriendin geweest.

Beetje bij beetje was Patricia erachter gekomen dat niet alles wat schittert goud is. Ellen leek het perfecte leven te hebben, maar niets was minder waar.

De vader van Ellen zag ze bijna nooit. Hij was de directeur van één of ander groot kantoor. Zelden was hij thuis. Overwerken was eerder regel dan uitzondering. Werk, werk en nog eens werk was wat de klok sloeg bij die man.

De vader en de rest van het gezin leken wel vreemden van elkaar.

Ellen had meermaals laten vallen hoe jaloers zij was op het warme nest van Patricia. Op de vader die er wél was en op een moeder die aandacht gaf.

De moeder van Ellen had meer een gezinsleven met de voorraad witte wijn dan met haar drie kinderen. Het was Ellen een raadsel geweest hoe haar ouders aan drie kinderen gekomen waren. Ellen had eens geopperd dat de ooievaar waarschijnlijk meermaals de weg was kwijt geweest.

De moeder was of naar één of andere vriendin of ze lag ver van nuchter half op de bank met een wijnglas binnen handbereik.

Er was een jonger broertje dat Tom heette. Wat een naar jonger was dat! Verwend tot op het bot met van alles en nog wat, behalve aandacht en opvoeding. Hij was een jaar of zes jonger dan Ellen. Te jong om in het leven te passen van de

oudere zus en de oudere broer. Te lastig om in het leven te passen van de ouders.

Tom het jankkanon was de bijnaam van hem. Huilen en dreinen kon niemand beter dan dat jongetje.

Die oudere broer, dat was wat anders. Jorin was een tweetaal jaar ouder dan Ellen en Patricia. Net als zijn zus had hij een haardos om u tegen te zeggen. Het was onbegrijpelijk hoe dat haar altijd perfect leek te liggen.

De puistaanval, die menig puber lastig viel, had hem volledig overgeslagen. Een stuk, dat was hij. Als popidoel zou hij het niet verkeerd gedaan hebben.

Patricia vroeg zich af wat er van Ellen en Jorin geworden was. Zouden ze een gezin hebben? Wat voor werk zouden ze doen? Zouden die ouders nog in dat grote huis wonen? Misschien dat ze dat morgen te weten zou komen.

De volgende dag stonden Patricia en Noël voor de oprit van het landhuis te wachten. De makelaar was laat. Patricia hield niet van te laat komen. Deze makelaar had er duidelijk minder problemen mee. Al tien minuten stonden ze daar met zijn tweeën te wachten. Nog een geluk dat het niet regende vandaag.

Volgens een eerste indruk was er niet veel veranderd. Het leek zo vanuit haar jeugd in de huidige tijd te zijn beland. Naast de oprijlaan stonden nog steeds de rijen rozenstruiken. Het gazon was keurig netjes bijgehouden. Er lag een vijver aan de rechterkant van de laan. Die was niet nieuw, maar de fontein middenin de vijver was dat wel. Er dobberde een koppeltje eenden op het rimpelende water. In de verte blafte een hond.